

A rendőr – egy társával a kocsiban – szirénázó autóval száguldott a színház épületéhez. A diszpécser azt mondta, hogy leszakadt a színpad, páran eltűntek, de talán halott vagy sebesült nincsen – vagy legalábbis még nem tudnak róla.

A rendőr már napokkal ezelőtt hallott a rádióban erről a rendezvényről: egy számítástechnikai cég valami új találmánnyal rukkolt elő – amit nagy titokzatosan csak úgy hívtak: a Gép – ennek a beharangozója lett (volna) ez a színházi előadás. Persze, csak mostanra lett készen a színház épülete is: rohamtempóban épült, hogy a Gép bemutatójára elkészüljön – ilyenkor gyakrabban vétenek hibát a kivitelezők, nem csoda, hogy leszakadt a színpad.

Az épület előtt már várta a rendőröket a színházigazgató. Ahogy beljebb mentek, még nagy tömeg álldogált a folyosón – még csak percekkel korábban történt a tragédia.

– Épp az előadás utolsó másodperceiben történt – magyarázta az igazgató. – A színészek épp felsorakoztak a színpad előterében, hogy meghajoljanak a szünni nem akaró vastaps alatt.

-Persze, persze. Szünni nem akaró vastaps – gondolta a rendőr –, minden színházigazgató így beszél.

A színházterembe érve rögtön látszódott a félig leszakadt színpad, előtte egy nagy, kádszerű gépezettel. A Gép – gondolta a rendőr. – Vajon mire való?

Mintha csak meghallotta volna kérdését a mellettük eddig csendben álldogáló, kopasz férfi és a rendőrhöz fordult. – A Cég képviselője – súgta közben a rendőrnek a színházigazgató.

– Ez egy forradalmi találmány: az első működő Időgép – mondta a kopasz férfi. –Ahogy leszakadt a színpad, a színészeink pont ráestek az Időgépre – mondta az igazgató. – És amely a rázkódástól bekapcsolódhatott – tette hozzá a Cég kopasz képviselője.

A rendőr hitte is, meg nem is, amit hallott. Észrevett valamit a kádszerű képződmény egyik sarkában: egy varrott bőr vagy műbőr lábbelifélét. – Ez mi? – kérdezte az igazgatót, aki hamar kerített egy kellékest, aki végre kinyögte: – Ez Zeusz papucs.

A rendőr felvonta a szemöldökét: – Zeusz?

– Az olümposzi istenekről szolt a darab. Mindegyik színész egy-egy ókori istent játszott a történetben – magyarázta az igazgató. – Azt hiszem, csak ez az egy papucs maradt belőlük – tette hozzá a kopasz cégképviselő.

– Az hogy lehet? Hova tűntek a színészek? – kérdezte csodálkozva a rendőr.

A kopasz férfi a Gép tenyéryi, halványan világító kijelzőjére nézve azt mondta:

– Visszamentek az időben. Valahol az őskor és az ókor határán lehetnek...

– Hát menjenek el értük, hozzák vissza őket! – mondta magától értetődően a rendőr, a kopasz azonban megrázta a fejét: – Ez a Gép csak egy prototípus – még nem lehet „megbízhatóan” jönni-menni vele, mint ahogy például ön jár egy rendőrautóval.

A színházigazgató kétségbeesett: – Mi lesz így a színészeimmel?

A cégképviselő kopasz fejét megvakarva tétován azt mondta: – Vagy rövid időn belül nyomorultul elpusztulnak a számukra ismeretlen közegben...

– Vagy? – kérdezte egyszerre a rendőr és a színházigazgató.

– ...vagy az adott kor isteneivé válnak – mondta a kopasz férfi.